

Je pravda, že předpis § 9 učit. zákona č. 104/1926 Sb., na který poukazují důvody první stolice, jež žal. úřad převzal, sám o sobě neobsahuje ustanovení, z něhož by bylo lze přímo dovoditi, koho zákon pokládá za subjekt nároku na výchovné. Avšak nař. rozhodnutí neopřelo se toliko a výhradně o tento předpis, nýbrž citovalo jej ve spojení s § 24 téhož zákona, čímž dalo jasně najevo, že vidí v tomto předpisu právní základ svého názoru o tom, že subjektem nároku na výchovné není dítě. A učinilo tak právem. Předpis § 24 cit. zákona nemá ustanovení, že by výchovné příslušelo dětem, nýbrž určuje naopak v odst. 1, že výchovné přísluší na děti, a v odstavci 4 praví na dvou místech, že výchovné přísluší otci. Konečně v odstavci 7 normuje, za jakých předpokladů může býti výchovné přiznáno učitelce na její nezaopatřené vlastní děti. Nelze proto souhlasiti se stížností, pokud tvrdí, že proti jejímu názoru o povaze výchovného jako samostatného požitku nelze se dovolati § 24 učit. zákona č. 104/1926 Sb.

Než stížnost není důvodná ani, pokud se dovolává ustanovení § 160 odst. 4 plat. zákona č. 103/1926 Sb. a ze znění tohoto předpisu dovazuje, že výchovné přísluší vdově v dle zaopatřovacích platů. Předpis § 160 odst. 4 plat. zákona praví sice, že vdovám přísluší k zaopatřovacím platům výchovné a přídavky na děti, leč současně určuje na tomto místě, že jim přísluší jen v té výši a potud, pokud by příslušely m a n ž e l o v i za činné služby. Pro činnou službu pak plat. zákon důsledně stanoví, že výchovné je součástí aktivních služebních platů zaměstnancových, jak jest uvedeno v §§ 10, 26, 39, 55, 69, 71, 90, 96, 102 a 131 plat. zákona stejně, jak to stanoví i § 6 učit. zákona č. 104/1926 Sb. pro učitele. Nelze proto uznati, že by byl býval zákonodárce mínil pohlížeti na výchovné při pensistech a vdovách po veřejných zaměstnancích zásadně odlišně od toho hlediska, jaké zaujímá důsledně při výchovném aktivních veřejných zaměstnanců.

Z téhož hlediska vychází i § 6 zákona z 28. prosince 1932 č. 204 Sb. o úsporných opatřeních personálních, jehož se stížnost dovolává. Upravuje srážkovou základnu odpočívých platů státních zaměstnanců, vylučuje předpis ten ve svém 2. odstavci z platů těch výslovně výchovné. To by bylo jistě zbytečné, kdyby byl býval zákonodárce vycházel z názoru, že výchovné n e t v o ř í součást odpočívých a zaopatřovacích příjmů. Je proto toto ustanovení dalším potvrzením správnosti názoru, že výchovné náleží pensistovi, pokud se týče vdově po něm, a nikoli dětem a že proto podléhá předpisu § 17 zákona č. 286/1924 Sb.

Č. 12.787.

Samospráva obecní. — Řízení správní: * Usnese-li se obec. zastupitelstvo poskytnouti určitému subjektu dobrovolnou subvenci (ve formě převzetí placení anuit ze zápůjčky, kterou subjekt ten uzavře), nemá tento subjekt nároku, který by mohl uplatňovati v cestě instanční, na to, aby usnesení to bylo schváleno.

(Nález z 18. února 1937 č. 11.133/37.)

V ě c: Dr. Pavel J. v Trnavě proti rozh. zem. výboru v Bratislavě z 9. října 1933 o převzetí nákladu na římskokatolickou školu obcí Maďarským Bélem.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Obec. zastupitelstvo v Maď. Bélu se 17. května 1930 usneslo, že obec převezme placení ročních anuit zápůjčky, kterou sjedná římskokatolická církev na zbudování čtyřtřídní římskokatolické církevní školy v obci. Okr. výbor rozhodnutím z 8. listopadu 1930 vyslovil, že odpírá schválení uvedenému usnesení obec. zastupitelstva a zrušuje je pro nedostatek obligatorní závaznosti obce vůči stavbě římskokatolické školy. Odvolání předsedy římskokatolické školské stolice nař. rozhodnutím nebylo vyhověno.

O stížnosti uvážil nss:

Strana se domáhala u žal. úřadu toho, aby bylo zachováno v platnosti, resp. aby bylo schváleno usnesení obec. zastupitelstva v Maďarském Bélu ze 17. května 1930. Tímto usnesením převzala obec na sebe placení ročních anuit ze zápůjčky, kterou sjedná římskokatolická církev na zbudování církevní školy v obci. Soudu bylo předem zkoumati, zdali st-1 jakožto zástupce této církve mohl žádati, aby zmíněné usnesení bylo zachováno v platnosti, resp. aby bylo schváleno.

Nárok na to, aby usnesení učiněné obcí v oboru její působnosti nebylo vyšším úřadem měněno neb rušeno, může uplatňovati vedle osoby, jež na vydání tohoto usnesení měla právní nárok, toliko obec jako subjekt projevivší usnesením svou vůli. Jenom tam, kde jde o smluvní projev obce, t. j. kde usnesení obec. zastupitelstva směřuje k uzavření smlouvy s osobou jinou, a usnesení to se buď rozhodnutím vyššího úřadu ruší nebo se jemu odpírá potřebné schválení dozorcí, přiznává se v ustálené judikatuře (srov. na př. nál. Boh. A 3116/24, 8057/29, 8305/29, 8913/30, 9959/32) právo domáhati se zachování takového usnesení vedle obce také druhé smluvní straně, t. j. kompaciscentu.

Že v daném případě církev římskokatolická na převzetí placení ročních anuit ze zápůjčky, již hodlá uzavřít, neměla nároku, o tom není sporu. Usnesení obce nesměruje ani k uzavření smlouvy; šlo o veřejnoprávní akt, jímž obec, přejímajíc závazek svrchu uvedený, udělovala ze své vůle subvenci (srov. nál. Boh. A 10.266/33). Nebyla tedy církev římskokatolická vůbec oprávněna domáhati se u žal. úřadu zachování, resp. schválení zmíněného usnesení obec. zastupitelstva. Když žal. úřad vzal odvolání církve ve věcnou úvahu a zamítl je z meritorních důvodů, nelze shledati, že tím bylo porušeno nějaké subjektivní právo strany ve smyslu § 2 zákona o ss.

Č. 12.788.

V á l e č n í p o š k o z e n c i. — Ř í z e n í s p r á v n í: Jestliže rozhodnutí, kterým úřad vyhověl žádosti strany za obnovu řízení a rozhodl věcně (zamítavě) o včasnosti přihlášky o důchod předků, bylo nss zru-